

že žalovaný měl ve sporu příležitost přednésti své námitky proti průkazu pasivity a způsobu úhrady schodků, takže není opodstatněna výtká dovolatelova, že mu ve sporu nebyla takováto příležitost dána. Pokud konečně dovolatel vytýká, že prý stavební příspěvek drahotní, jím složený, jest způsobilý k započtení, stačí ho odkázati na správné vývody rozsudků nižších stolic.

Čís. 4869.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Pokud jest v náhlém napadnutí sněhu spářovati vyšší moc, vyvíňující dráhu z ručení za škodu z úrazu pádem na neposypaném nástupišti.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Rv I 379/25.)

Nastupuje za sněžení do vlaku, klouzl žalobce na nástupišti, upadl a poranil se. Žalobní nárok proti dráze o náhradu škody neuznal pro cenní soud první stolice po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Vyšší mocí mohou býti jenom události, postihující podnikový provoz z venčí. Pokud události od příčiny ku příčině vzestupně neopouštějí oblasti podnikového provozu, jsou stále ještě příhodami v dopravě a dráha za ně ručí. Odvolací soud zjistil, že na stanici v Č. padal sníh po celý den 25. prosince 1923 a pak dne 26. prosince 1923 dopoledne a k večeru, a právě když dovolatel odjížděl, bylo sněhu 9 až 12 cm a že se vrstva jeho dne 26. prosince 1923 proti předešlému dni zvýšila o 3 cm. Dále zjistil, že železniční správa dala sníh v závějích odstraňovati četou 20 lidí ze železniční trati, že zejména ve stanici v Č. dala ručním pluhem prohazovati pěšinky od přijímací budovy ke kolejím, by umožnila bezpečné nastupování a vystupování cestujících. Toto zasněžení je zajiště událostí, účinkující z venčí, a tu sejde s hlediska ručení na tom, zda byla odvratitelnou, zdali totiž, »nejvyšší, stávajícím poměrům přiměřenou, bedlivostí a prostředky, jichž užití lze dráze s rozumem ukládati, byla při jejím dostavení a její účincích na provoz dráhy odstranitelná« —, totiž zda jde o takovou událost, při které selhává ochranná povinnost pro nemohoucnost a nezdolatelnost situace, ale také pro její nepředvídatelnost. Dovolatel míní s poukazem ku zdravému rozumu lidskému, že takové množství sněhu, dne 26. prosince 1923 napadlého, je v našich krajinách obvyklým zjevem, že proto nemůže býti považováno za nějakou vyšší moc, ale má na mysli nikoli odvolacím soudem zjištěný stav, nýbrž stav podle opožděně předložených meteorologických potvrzení. Nelze mu přisvědčiti. Byť i sněžení bylo ku konci prosince i v Č. předvídatelným zjevem, přece nelze mluvit o předvídatelnosti, která by mohla ukládati železniční správě, aby udržovala ku odklizení sněhu takovou pohotovost, která by byla po dovolatelově přání s to, okamžitě, neb alespoň podle jízdního řádu přesně, odstraniti veškeré množství napa-

dalého sněhu dochvilně před vjezdem a odjezdem jednotlivých vlaků osobních, která by byla s to užití všech prostředků k úplnému odstranění jakéhokoliv nebezpečství sklouznutí. Při tom je závažno, že sněžením narůstala sněhová vrstva a že železniční správa, jak bylo zjištěno, učinila vše, co mohla v této situaci učiniti v zájmu zabezpečení nastupování a vystupování cestujících. Náhlým a trvalým sněžením, jehož účinky daly se zdolati jenom prostředky, jichž užití nelze s rozumem dráze ukládati, vyvolán byl na nástupišti stanice v Č. v rozhodující době takový stav, jenž dráze ukládal, aby učinila všechno, co bylo v její moci s prostředky po ruce jí jsoucími. Dovolací soud přihlížející ku všem, po této stránce učiněným, zjištěním odvolacího soudu, dospívá srovnale s nižšími stolicemi k závěru, že se strany žalovaného učiněno bylo proti živelné vyšší moci vše, co na něm ku odvrácení nebezpečství a škody mohlo býti ve zjištěné situaci požadováno, že se tedy žalovanému podařilo prokázati skutečnosti, sprostňující jej zákonitého ručení za příhodu v dopravě.

Čís. 4870.

Pokud nelze ve smlouvě o vedení skladu piva spatřovati smlouvu nájemní, požívající ochrany nájemců.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Rv I 404/25.)

Majitel pivovaru domáhal se na žalovaných jednak určení, že smluvní poměr žalované Albíny K-ové ku žalující straně ze smlouvy ze dne 15. listopadu 1920 a z dodatků ze dne 20. a 27. ledna 1922 ohledně vedení skladu piva ve skladní budově strany žalující v P. a užívání tam se nalézajících místností zanikl, že Albína K-ová jest rukou společnou a nerozdílnou s manželi H-ovými povinna veškeré tyto místnosti ve skladní budově strany žalující vyprázdniti a žalující vyklizené odevzdati. Bylo zjištěno, že manželům H-ovým i K-ovým bylo smlouvou odevzdáno vedení skladu piva žalující strany, jmenovitě manipulace pivem a ledem, vyřizování obchodních záležitostí s odběrateli žalující strany z důvodu téže smlouvy, a obstarávání prodeje piva. Manžel žalované Albíny K-ové později zemřel. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Smlouva ze dne 27. ledna 1922 ustanovuje mimo jiné, že práva a povinnosti z této smlouvy jakož i ze smlouvy ze dne 15. ledna 1920 přecházejí při dřívějším úmrtí Albíny K-ové se zachováním nároků proti její pozůstalosti na jejího manžela Jaroslava K-a, při dřívějším úmrtí Jaroslava K-a se zvláštním svolením žalující strany na stranu žalovanou. Toto znění dotyčného odstavce smlouvy dokazuje jasně, že strany v případě dřívějšího úmrtí Albíny K-ové měly na mysli pokračovati ve smlouvě této, v případě dřívějšího úmrtí Jaroslava K-a že však nezamýšlely ve smlouvě pokračovati vůbec, leč že by strana žalující dala k tomu své zvláštní svolení. Jak soudem prvním bylo zjištěno, svolení takové žalující strana nedala, neboť žádost strany žalované o pokračování ve smlouvě, obsaženou v dopise ze dne 11. října 1923, dopisem ze dne 29. listopadu 1923 zamítla. Tím zanikla smlouva ze dne 15. ledna 1920 se svými dodatky z 20. a 27. ledna 1922 úplně a nelze dovozovati z toho, že strana žalující dodávala